

Τὸ ἐπιδόρπιον τῶν συγενεύξεων ἐπεφυλάσσετο ἀπὸ ἔνα δραματικὸν συγγραφέα ὅστις ὥρισε εἰς τὸν συγενεύξιαν τόπον συγαντήσεως διὰ τὰ ὑψηλὰ ζητήματα τῆς τέχνης καὶ τῶν μελλοντικῶν τάσεων μίαν ταθέρων. Καὶ τρώγων σκορδαλιὰ καὶ πίνων ρετσίνα ἀπεφάνθη ὅτι γράφουν οἱ "Ἐλληνες πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν ξέρουν νὰ διορθώνουν ὅτι γράφουν. 'Αλλ' ἀφοῦ τὰ ἔργα των θέλουν διόρθωμα, πῶς εἰνε «πολὺ καλά»; Μυστήριον! 'Η ποίησις ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Σολωμοῦ, λέγει, δὲν ἔκαμε οὕτε ἔνα βῆμα. Καὶ συμπεραίνει: Γιὰ νὰ φυιάσῃς σκορδαλιὰ πρέπει νὰ είσαι ποιητής. 'Ασφαλῶς τὸ κρατὶ τοῦ ταθεργείου ἡτο πολὺ καλό.

"Ο κομψὸς χρονογράφος τῆς «Ἐστίας» αγρύσσεται καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς Ἐθνικιστικῆς φιλολογίας, τῆς ἐμπνεομένης δηλαδὴ ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς Ἐθνικῆς ζωῆς. Χαριτολογεῖ λέγων ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ κ. Γιοφύλλη εἰνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν... γραβάταν του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἡμπόδισε νὰ εἴπῃ καὶ μίαν σοδαράν ἀλήθειαν, ὅτι οἱ λογοτέχναι εἰνε οἱ πλέον ἀναρμόδιοι νὰ διμιλήσουν διὰ τὸν ἔσυτόν των.

Αἱ συγενεύξεις, ὃν ἐδώταμεν συνοπτικὴν ἀλλ' ἀκριβὴ περίληψιν, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ λογοτέχναι μας εἰνε καλοὶ ὅταν γράφουν, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅταν διμιλοῦν, διότι προχειρολογοῦν, ἀναμαστοῦν γνωστὰς θεωρίας, ἐκτρέπονται εἰς κρίσεις ἀστόχους. Χάνει κανεὶς τὴν ιδέαν ἢ γέγονον τῆς διανοητικότητός των.

"Άλλα οἱ νέοι; Αὐτοὶ διατείνονται ὅτι

οἱ παλαιοὶ λόγιοι δὲν βλέπουν, πάσχοντες ἀπὸ μυωπίαν, ποτὲ αἱ μελλοντικαὶ κατευθύνσεις τῆς φιλολογίας. Αὔτοὶ τὸ χάρισμα τὸ ἔχουν οἱ νέοι, οἱ διοῖοι ἐφιλοάρχησαν ἀρκετά καὶ οἱ διοῖοι βιάζονται πολύ. Αὔτοὶ κανένα ἐκ τῶν παλαιῶν δὲν ἀναγνωρίζουν, οὔτε τὸν Παλαμᾶν. Εἶνε ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν ξένους. 'Ο ἀγῶν ὃν ἐκήρυξαν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν κατὰ τῶν παλαιῶν, ἀγῶν ἀδικος καὶ μεροληπτικὸς, δὲν ἔχει κανένα λόγον. 'Υπάρχει χῶρος δι' ὅλους. 'Εξελίσσεται ἡ φιλολογία μας μὲ μίαν προοδευτικὴν τάσιν, ὃντε νὰ μὴ παρίσταται ἀνάγκη οὕτε νὰ βεδηλοῦνται τάφοι, οὔτε νὰ προκαλοῦνται ἐκτρώσεις. Πρὸν συντρίψουν τὰ εἰδωλα ἃς ἀνεγείρουν γένους βωμούς. Χωρὶς νὰ παραλογίζωνται καὶ νὰ ἐπαναστατοῦν εἰς τὸν κόσμον τῆς διανοήσεως, ἃς μελετήσουν τὸν κόσμον ποσὶ κινεῖται γύρῳ τους, ἃς νοιώσουν τὴν ζωὴν καὶ ἃς ἐμπνευσθοῦν καὶ ἃς προσανατολισθοῦν εἰς τὸ φῶς ποσὶ σκορπίζουν αἱ μεγάλαι διάνοιαι. Διότι τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τῆς τέχνης, τῆς γνώσεως εἰνε αἰώνιον. Αἱ διάφοροι τεχνοτροπίαι ἔχουν ἀξέιαν μόνον ὅταν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν εὐσυνείδητον ἀντίληψιν τοῦ Καλοῦ, τοῦ Ὑψηλοῦ καὶ Ὁραίου. 'Η μόδα παρέρχεται· ὁ θόρυβος σδύνει.

Εἰς τὸ πέλαγος τῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς θὰ σωθῇ μόνον ὅτι εἰνε πρωτότυπον, λεσπροπημένον αἰσθητικῶς καὶ διατυπωμένον μὲ μίαν ελλικρινή ἔκφρασιν. "Εργα ἀνωτέρας διανοήσεως καὶ ἐσωτερικότητος. "Ολα τὰ ἄλλα εἰνε πομφόλυγες καὶ πυροτεχνήματα.

— ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ —

Βλασφημιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.— Οἱ Ζηλωταί.— Γυμνικοὶ χοροί.— 4950 αὐτοκίνητα.

"Η ἵερα Μητρόπολις Ἀθηνῶν ἐξαπέλυσε— κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φρᾶσιν— ἐγκύκλιον κατὰ τῆς βλασφημίας. Επαινετὴ ἡ πρωτοβουλία της, ἀλλ' ἀνευ πρακτικῆς σημασίας. Ο Ρωμηὸς βλασφημεῖ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ὅχι ἀπὸ ἔλλειψιν θεοσεβείας καὶ πίστεως, ἀλλ' ἀπὸ συνήθειαν, ἀπὸ νευροπάθειαν. Ο Θεός, ὁ Χριστός, ἡ Παναγία, τὸ Ἀγιον πνεῦμα, οἱ Ἀγιοι Πάντες εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ κυρίως, συνδυάζονται μὲ τὰς αἰσχροτέρας λέξεις. Τὸ κακὸν— ἀπαισίον διὰ μίαν πρωτεύουσαν— ἔχει βαθείας φίλας ὅστε μία ἐγκύκλιος ν' ἀποβαίνῃ ἀνίσχυρος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ. Εἶνε γνωστὸν τὸ ἀνέδοτον— μοῦ τὸ διηγήθη εἰς ἀρχιμανδρίτης, — ἐνὸς ἱερέως ὅστις μεταλαμβάνων βρέφος δυ-

στροποῦν, ἀπὸ τῆς ὠραίας Πύλης ἡκουόσθη ἐνῷ ἐκρατοῦσε τὸ κοχλιάριον μὲ τὴν Ἄγιαν Μετάδοσιν νὰ φωνάζῃ :

— Χάσκα, μωρέ, νά μπη ὁ Διάολος μέσα σου!

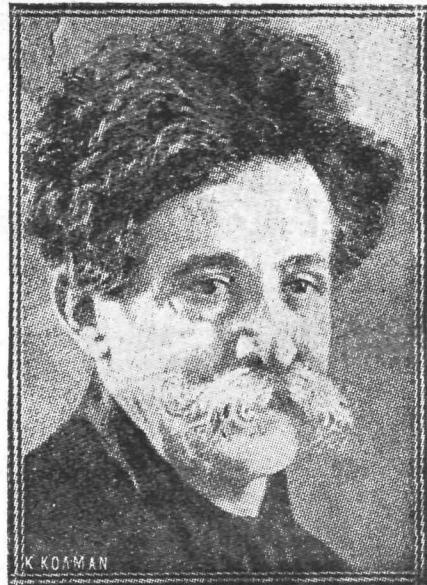
Εἰς τὴν Ἰταλίαν διοῦ ή βλασφημία κυριαρχεῖ, ἐκσφενδονιζομένη διὰ ψύλλου πήδημα, συνῆλθε πέρουσι εἰδικὸν συνέδριον κατὰ τῆς βλασφημίας. Απεφασίσθη διὰ νομοθετικῶν μέτρων νὰ διωχθῇ ἡ ἀθλία συνήθεια. Καὶ πάλιν δὲν θὰ γείνη τίποτε— μὲ εὐχάριστα καὶ μὲ ἐγκυκλίους καὶ μὲ ποινὰς ἀνεφαρμόστους. Τὸ σπίτι εἶνε ἡ μόνη ἔλπις σωτηρίας. Απὸ μικρὸ τὸ παιδὶ νὰ τὸ συνηθίζουν οἱ γονεῖς καὶ κατόπιν οἱ διδάσκαλοι εἰς τὸ σχολεῖον νὰ σέβεται τὰ θεῖα πράγματα καὶ νὰ θεωρῇ ἔγκλημα νὰ τὰ ἀναφέρῃ ἀσκόπως. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ γείνῃ ἐργασία συστηματική.

Ἐνας μπακάλης τοῦ Πειραιῶς ἔπαιξε ρόλον Γάλλου Γερουσιαστοῦ Μπερανζὲ ἐν Ἀθήναις. Ὡς πρόεδρος ἐνὸς λαθροβίου «Συλλόγου τῶν ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ» ἐσοφίσθη νὰ κηρύξῃ διωγμὸν τῶν κυριῶν, ὅσαι κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους μὲ ντεκολτὲ καὶ γυμνοὺς βραχίονας. Ἐσημειώθησαν δὲ κρούσματα τοιαύτης ἐπιθέσεως διὰ πίσσης καὶ νιτρικοῦ δέξεως! Σταυροφορούμεθα διότι εἴμεθα ζηλωταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς λογικῆς. Τὸ γυμνὸν εἶναι Ἀλήθεια, ὅπως καὶ ἡ Ἡθική. Υπάρχουν δρια διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ γυμνοῦ, ὅπως καὶ δρια διὰ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἡθικῆς. Υπάρχει γυμνὸν—τέχνη καὶ γυμνὸν—ἀνηθικότης. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡγέρθη σταυροφορία κατὰ τοῦ γυμνοῦ ἐπὶ σκηνῆς.

Ἡ Ἡθική, ἡ παρθῆλιξ αὐτὴ κυρία, διαμαρτύρεται εἰς τὸ Παρίσι—τὴν νέαν Βαβυλῶνα. Τὸ γυμνὸν—τὸ ἐντελῶς γυμνὸν—ἐνεφανίσθη εἰς μερικὰ καμπαρὲ ὑπὸ τύπον καλλιτεχνικῶν χορῶν. Τὸ Υπουργεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν συνεκινήθη καὶ ἀπηγόρευσε τὰ ἀσεμνὰ θεάματα, ὃ δὲ τύπος ἐπεκαλέσθη τὴν γνώμην λογίων καὶ καλλιτεχνῶν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος: Τὸ γυμνὸν πρέπει ν' ἀπαγορευθῇ;

Ἡ κρατοῦσα γνώμη εἶνε ὅτι τὸ γυμνὸν ἐφ' ὅσον εἶνε ἐπίδεξις τέχνης καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὰ δρια τοῦ ἀηδοῦς καὶ δὲν πρόκαλει τὸ σκάνδαλον, εἶνε μία αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις καὶ ἐπιτρέπεται. Διαφορετικά, εἶνε μία ἐπικίνδυνος γυδαιότης.

Μετὰ εἰκοσιν ἔτη—ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ Δουμᾶς—θὰ ἴδωμεν γυμνότητας δι᾽ ἡς σήμερον θὰ ἔρυθριωμεν. Ὁ Πολιτισμὸς τῆς Δύσεως, ὃ ἐν ἀμαρτίαις γηράσας, θὰ παρουσιάσῃ τὸ γυναικεῖον σῶμα μὲ διαφανεῖς πέπλους ἢ καὶ μὲ μόνον τὸ φύλλον τῆς συκῆς. Διαμαρτύρονται οἱ ἡθικολόγοι διὰ τὰς γυμνότητας ἐπὶ σκηνῆς καὶ μυωπάζουν πρὸ τῶν γυμνοτήτων τῶν ἀριστοκρατικῶν αἰθουσῶν. Αἱ κυρίαι παρακολούθουν ἀπαθεῖς τοὺς γυμνικοὺς χορούς. Εἰς τοὺς δρόμους τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα τείνει τὸ καλοκαῖρι μάλιστα εἰς ἀποκαλύψεις τολμηράς. Τὰ μανίκια κατηγρήθησαν. Τὰ ντεκολτέ καταπτοῦν ἔδαφος, παρ' ὅλας τὰς παρουσιαζομένας ἀνωμαλίας των, ἐμπροσθεν καὶ ὅπισθεν. Αἱ κνήμαι ἀπετίναξαν πρὸ πολλοῦ τῶν ζυγὸν τοῦ ποδογύρου, ποδῆσασαι ἐλεύθερον δρίζοντα. Εἰς τὸ Λονδίνον τὸ «ξεμπράτσωμα» ἤρχισε νὰ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας. Διατί λοιπὸν τὸ γυμνὸν μιᾶς χορευτρίας, ἐκδηλούμενον μάλιστα ὡς καλλιτεχνικὴ δεξιότης, ὡς θεῖον δῶρον νὰ

* * *
* * *
* * *

Ο Νέος Ἀκαδημαϊκὸς ΠΟΡΤΟ-ΡΙΣ

μὴ εἶνε ἀνεκτόν, ἀφοῦ τὰ μάτια μας διαρκῶς ἀντικρύζουν γυμνότητας;

Ἐν Ἀθήναις ἡκούσθησαν διαμαρτυρίαι κατὰ τοῦ ἡμιγύμνου εἰς τοὺς δρόμους. Ἐφ' ὅσον εἶνε ὕδατον καὶ δὲν εἶναι ἀναιδές, προκλητικὸν δὲν ἥμπτορει νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ μιᾶς πολιτισμένης κοινωνίας, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἀνισορρόπους ἐγκεφάλους. Ἄλλα δὲ' αὐτοὺς ὑπάρχουν αἱ νευρολογικαὶ κλινικαὶ

“Ἐν ἀπαστράπτον καινουργὲς αὐτοκίνητον ἐστάθη καὶ κατῆλθεν εἰς χρηματιστής. Ἐφερε τὸν ἀριθμὸν 4050. Πρὸ εἰκοσαετίας δὲν ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις πανέν αὐτοκίνητον. Πέρυσι 2000. Ἡδη ἐδιπλασιάσθη ὁ ἀριθμός. Μολογότι ἐφορολογήθησαν ἀγρίως, ἔρχονται ἀδιάκοπα νέα, τὰ δὲ καταστήματα αὐτοκινητικῶν εἰδῶν καὶ τὰ Garages πολλαπλασιάζονται. Ἐκδίδεται καὶ εἰδικὸν περιοδικὸν «Τὸ αὐτοκίνητον». Ὁλ' αὐτὰ σημαίνουν ὅτι ὑπάρχει ἀφθονον χρῆμα. “Αν ἡηφῆ δὲ ντ” ὅψει ἡ στατιστικὴ τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων, ἡ αἰνῆσις των ἐνῷ θὰ ἐσήμαινε πρόοδον, ἀκριβῶς ἔνεκα τῆς φονικῆς ταχύτητός των, δεικνύει ὅπισθοδρόμησιν.

Ἐσχάτως ἐδιάβασα μίαν στατιστικήν. Κατὰ τὸ 1922 ὑπολογίσθησαν εἰς 14,728,645 τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κυκλοφοροῦντα αὐτοκίνητα. Ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας ἀνήκουν τὰ 90(ο). Ἐν κατασκευῇ πλέον τῶν 2 ἐκατομμυρίων, ἐκτὸς τῶν φορτηγῶν.

Κατ' ἔθνη, μετὰ τὴν Ἀμερικὴν ἔρχονται ἡ Ἀγγλία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἀργεντινή, ἡ Ιταλία.

Συντρέασμα: Τὰ ἄλογα ἀς χαίρωνται, τὰ ἀμάξια συντόμως θὰ καταργηθοῦν.

ΔΑΦΝΙΣ